

Arrest

nr. 107 000 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CILINGIR, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Melgushë, gemeente Bushat, Shkodër en de Albanese nationaliteit te bezitten.

U bent heden 17 jaar en aldus minderjarig.

In 1991 of 1992, na de val van het communisme, ging uw vader, V.M., aan de slag als politieagent. Uw vader was hoofdzakelijk gestationeerd in Melgushë, het dorp waar jullie woonden. Uw vader genoot er een goede reputatie.

In 1997 of 1998, toen Albanië zich in volledige chaos bevond en burgers wapendepots overvielen, arresteerde uw vader vele personen.

Omdat deze personen zich mogelijk willen wreken omwille van uw vaders' professionele activiteiten toen, vreest u slachtoffer van deze wraak te worden.

Uw vader kreeg door zijn activiteiten tijdens de chaotische periode in Albanië problemen en besloot zijn werk op te geven.

Sindsdien werd op hem - en ook op u als zoon van een ex-politieman - neergekeken door de andere dorpsbewoners.

Op 28 april 2004 doodde Z.M., de zoon van de oom van uw vader, een 17-jarige jongen, O.G., nadat tijdens een spelletje een vechtpartij was ontstaan tussen O.G. en de zoon van een andere neef van uw vader, S.M..

O.G. zei net voor zijn overlijden dat de bloedwraak nooit mocht stoppen.

Z.M. gaf zichzelf aan bij de politie en werd later veroordeeld wegens moord. Hij bevindt zich op heden nog steeds in de gevangenis.

Ten tijde van de moord zat u in het derde leerjaar van de lagere school. Uw moeder haalde u af van school en vertelde u dat jullie in bloedwraak lagen met de familie van het slachtoffer en u daarom niet langer naar school kon gaan. Sindsdien leefde u opgesloten in uw ouderlijke woning. Toen u de eerste dagen na het instellen van de bloedwraak toch trachtte de woning te verlaten, werd u door uw ouders geslagen, opdat u het gevaar van uw handelen zou inzien. U ging sindsdien niet langer naar school, noch volgde u thuisonderwijs, onderwijs per correspondentie of trachtte u op een andere wijze uw diploma te behalen. De eerste dagen nadat u met school was gestopt, kwamen leerkrachten twee tot drie keer naar uw woning om u les te geven. Omdat zij hiervoor niet werden betaald door de gemeente, hielden zij ermee op. Wel haalde uw moeder regelmatig de schoolboeken van uw vroegere klasgenootjes op, zodat u thuis aan zelfstudie kon doen.

Uw clan trachtte verscheidene malen verzoening met de clan G. te verkrijgen, tevergeefs. Oude wijzen van het dorp en een verzoeningscommissie werd ingeschakeld, maar de clan G. weigerde te verzoenen. Eveneens weigerden zij de kinderen van uw clan van de bloedwraak uit te sluiten.

Toen u 15 jaar werd, in 2010 of 2011, besloot u opnieuw naar school te gaan omdat u uw onafgebroken opsluiting thuis beu was. U bracht uw ouders niet op de hoogte van uw beslissing. U ging zich inschrijven op school, in de periferie van Shkodër, om ongeveer 16 km van de stad Shkodër, en had een inleidend gesprek met uw leerkrachten.

In september 2010 of 2011 hernam u uw studies. U verliet de woning in het geheim. Omdat de lessen enkel in de voormiddag doorgingen, slaagde u er in ongemerkt school te blijven lopen. Uw vader sliep immers vaak in de voormiddag daar hij 's nachts de wacht hield in de woning. Uw moeder liet op dat moment het vee grazen.

U ging net geen twee weken naar school, toen u onderweg naar huis door drie onbekenden werd aangevallen. U werd geslagen met ijzeren staven maar kon ontkomen. U was gewond aan het hoofd. Omdat er geen dokter kon langskomen, werd uw wonde door de dierenarts gehecht. U kreeg een trauma dat gedurende drie maanden aanhield.

Uw familie liet na klacht wegens het gebeurde in te dienen omdat er zich geen politiecommissariaat in Melgushë bevindt en u sowieso van mening bent dat de politie u niet zal helpen.

Reeds heel lang droomde u ervan om naar het buitenland uit te wijken.

Door deze gebeurtenis besloot u om Albanië daadwerkelijk te verlaten. U regelde een ticket en ging samen met uw moeder uw paspoort aanvragen.

U verliet Albanië met de bus op 7 september 2012 richting Griekenland, waar u het vliegtuig naar België nam.

U kwam hier aan op 9 september 2012 en vroeg op 14 september 2012 asiel aan.

Ruim twee maanden geleden kwam u tot het besef dat u niet op meisjes valt dus u aangetrokken voelt tot jongens.

In die periode bracht u tijdens een gesprek, waarbij uw moeder u erop wees veilig te vrijen mocht u hier meisjes ontmoeten, uw moeder op de hoogte van uw homoseksuele geaardheid.

Uw ouders reageerden daarop met de melding niet langer nog enig contact met u te willen onderhouden.

U vreest om die reden en gezien de Albanese mentaliteit bij een eventuele terugkeer naar Albanië onthoofd te worden.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 7 april 2011 en uw identiteitskaart, uitgereikt op 4 oktober 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest van de "Peace Reconciliation Missionaries of Albania", d.d. 27 november 2012, waarin wordt verhaald dat u zich sinds 28 april 2004 in een bloedwraak bevindt en u zich daarom verplicht zag naar het buitenland uit te wijken; een vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg te Shkodër, d.d. 1 februari 2005, waaruit blijkt dat Z.M. tot 10 jaar gevangenisstraf wordt veroordeeld wegens vrijwillige doodslag en illegale wapendracht en een foto van een man in politie-uniform, waarvan u verklaart dat het uw vader is.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u Albanië heeft verlaten of er niet kan terugkeren wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan Albanië te hebben verlaten omdat u wraak vreest van personen die door uw vader werden gearresteerd in de woelige periode 1997-1998, omdat u vreest het slachtoffer van bloedwraak te worden en omdat u vreest onthoofd te worden wegens uw homoseksuele geaardheid.

Wat betreft het eerste door u aangehaalde vluchtmotief, met name het feit dat u vreest slachtoffer te worden van een wraak door personen die in 1997-1998 door uw vader werden gearresteerd (gehoor CGVS pp. 10, 19), dient vastgesteld dat dit een louter subjectieve vrees is die u op geen enkel moment tijdens uw drie gehoren kon staven met objectieve feiten of gegevens.

U beweerde weliswaar dat uw vader éénmaal was verwond, maar hierover doorgevraagd, stelde u dat u ten tijde van het gebeurde te jong was en aldus geen concrete gegevens over dit gebeurde kan verstrekken (gehoor CGVS p. 19).

Voorts kon u geen enkel ander element aanhalen dat uw subjectieve vrees objectief kan onderbouwen. U stelde louter dat uw dorpsgenoten op jullie neerkeken en u als zoon van een ex-politieagent riskeert slachtoffer van wraak te worden (gehoor CGVS pp. 10, 19).

De aangehaalde feiten zijn evenwel niet voldoende ter staving van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorts dient vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk riskeert het slachtoffer van bloedwraak te worden.

Uw kennis inzake deze bloedwraak en meer bepaald uw kennis over de clan Mo., die overigens in de pers steevast als Mu. wordt aangeduid (zie info in bijlage in het administratieve dossier), is ronduit pover te noemen.

Gevraagd naar de stamboom van de clan M., die in de bloedwraak is verwickeld, kon u niet meer weergeven dan de vader van uw vader en zijn broers (gehoor CGVS p. 15). U slaagde er niet in de namen van uw rechtstreekse neven, op twee na, weer te geven. Wel verklaarde u dat I.M., de broer van de moordenaar, dorpshef is (gehoor CGVS pp. 28, 31).

Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat het toenmalige dorpshef B.M. heet. Het is ook B.M. die herhaaldelijk in de Albanese pers wordt vernoemd wanneer het over de bloedwraak tussen de M. en de G. gaat. Nochtans voegde u toe dat dit dorpshef regelmatig met uw vader over de bloedwraak kwam praten daar hij de verzoeningspogingen leidde en hij de enige van de clan was die u thuis zag (gehoor CGVS pp. 28, 31).

Dat u op geen enkel moment tijdens uw drie gehoren B.M. vernoemde, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Tevens werd u naar de namen van andere kinderen van de M.-clan gevraagd, die eveneens in de bloedwraak worden geïmpliceerd (gehoor CGVS pp. 23-24). U kon slechts drie namen en één bijnaam geven: B., M., S. en J. (gehoor CGVS p. 24). Tevens voegde u toe dat Z.M., de moordenaar, mogelijk nog een zoon, Be., heeft (gehoor CGVS p. 24).

Het is evenwel opvallend dat u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nog uitdrukkelijk verklaarde dat Z.M. enkel drie dochters heeft en u niet op de hoogte was van het bestaan van een zoon (gehoor CGVS p. 15).

Wel verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u met uw assistent op het internet naar informatie over de bloedwraak van de M.-clan had gezocht (gehoor CGVS p. 27). U voegde evenwel toe dat u niet weet of de informatie over de zoon van Z.M. correct is; u weet zelfs niet of hij bestaat (gehoor CGVS p. 24).

Gevraagd waarom u zo weinig wist over Z.M. en zijn gezin, stelde u daarbuiten te zijn gehouden (gehoor CGVS p. 24).

In het licht van het belang van Albanese clanstructuren en zeker in het licht van de bloedwraak waarin u beweert te verkeren, overtuigt deze verklaring geenszins.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, dat Z.M. inderdaad een zoon, Be., heeft. In berichtgeving beschikbaar op het internet, waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, worden vele namen van de kinderen van de M.-clan weergegeven. Zo wordt melding gemaakt van N., S., X., M., C., F., E., Sa., B., H. en G., V. en Sai., de drie dochters van Z.M. .

U slaagde erin enkel S. en B. correct bij naam te benoemen (gehoor CGVS p. 24).

U verklaarde dat de vader van Z.M. vier zonen heeft, dus dat Z.M. drie broers heeft. Zij heten volgens u I., B. en B. (gehoor CGVS p. 15).

Uit voornoemde informatie blijkt dat Z.M. vijf broers heeft, waaronder een broer die A. heet.

U verklaarde dat de vader van Z.M. , Q., nog drie broers heeft, namelijk X., H. (uw grootvader) en S. (gehoor CGVS p. 15).

Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat een oom van Z.M. , aldus een broer van zijn vader, B.M. heet. Hij was - zoals reeds hoger gemeld - ten tijde van het gebeurde dorpshoofd en tevens verpleger. Een neef van Z.M. , D., is politieagent.

Gevraagd of er familieleden van u werkzaam waren bij de autoriteiten, namelijk bij de politie, de rechtbank, het leger of de ambtenarij, stelde u dit niet te weten, met uitzondering van uw vader, die in de jaren '90 als politieagent gewerkt had (gehoor CGVS p. 7).

Daarnaast worden in de pers nog volgende familieleden genoemd, die rechtstreeks in de bloedwraak worden geïmpliceerd: de families van I.M., L.M., A.M., D.M., I.M., Q.M., R.M., S.M. en A.M..

U slaagde er enkel in I.M. correct bij naam te noemen (gehoor CGVS p. 15).

Voorts werd u gevraagd of de M.-kinderen die in de bloedwraak werden geïmpliceerd, ten tijde van de bloedwraak ooit op uitstap zijn geweest.

U had evenwel geen enkel idee waarover door de protection officer werd gepraat (gehoor CGVS p. 25).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat alle opgesloten kinderen van de M.-clan in november 2004 op uitstap gingen naar een concert in het Migjeni-theater, geëscorteerd door de politie en leden van de verzoeningscommissie.

Dat u hiervan niet op de hoogte bent, temeer daar deze gebeurtenis zelfs de media haalde, haalt de geloofwaardigheid van uw bewering lid van de M.-clan die in bloedwraak ligt met de G.-clan te zijn, nog verder onderuit.

U verklaarde meermaals uw onwetendheid over de samenstelling van uw eigen familie of clan door een gebrek aan interesse en omdat u werd gespaard door uw vader (gehoor CGVS pp. 24, 28).

Deze verklaring is evenwel niet geloofwaardig, gezien de sterkte van de familie- en clanstructuren in Albanië.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie in bijlage, dat de familie M. nagenoeg altijd als één geheel in de pers verscheen.

Tot slot verklaarde u nog dat de familie G., met wie u beweert in bloedwraak te liggen, in een ander dorp, met name Mali i Jushit (gehoor CGVS p. 30), woonachtig is.

Uit voornoemde informatie blijkt evenwel dat deze familie woont in het dorp Fshat i Ri.

Het geheel van deze vaststellingen doet besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk een lid te zijn van die clan M., die met de familie G. in bloedwraak ligt.

Evenmin kan aldus geloof worden gehecht aan de aanval waarvan u beweerde in september 2010 het slachtoffer te zijn geworden, daar u deze integraal kaderde in de door u beweerde bloedwraak.

Bovendien kon u slechts relatief weinig vertellen over de gebeurtenis die volgens u een diepe indruk op u heeft gemaakt en zelfs tot een trauma zou hebben geleid (gehoor CGVS p. 16).

Vooreerst kon u slechts bij benadering weergeven wanneer deze aanval zou zijn gebeurd.

Gevraagd naar wanneer precies deze aanval was gebeurd, stelde u pas na aandringen van de protection officer dat het "ongeveer in september was, tijdens de herfst" en u voegde toe zich de dag evenmin te herinneren (gehoor CGVS pp. 16, 17).

Dit is evenwel opmerkelijk, temeer daar dit zou zijn gebeurd na 6 of 8 jaar onafgebroken opsluiting in de woning.

Er kan dan ook aangenomen worden dat u, gezien u voor het eerst na 6 of 8 jaar buiten ging, minstens weet welke dag u voor het eerst de woning heeft verlaten, gezien de impact die dergelijke confrontatie met de vrijheid teweeg moet hebben gebracht (gehoor CGVS pp. 16-17, 20).

Tevens vertelde u dat u net na het verlaten van de school - u weet niet hoeveel meter u nog maar ver was - werd aangevallen en geslagen (gehoor CGVS p. 20). Vervolgens beweerde u dan weer dat u in uw dorp werd aangevallen en geslagen.

Geconfronteerd met deze onregelmatigheid - u had eerder verklaarde dat u niet in uw dorp maar in de periferie van Shkodër, op 12 km van de stad Shkodër, naar school ging (gehoor CGVS p. 17) - stelde u dat het in de straat van Melgushë was dat u werd aangevallen, niet ver van uw huis (gehoor CGVS p. 22). Uw verklaringen overtuigen evenwel niet.

Bovenal echter verklaarde u omwille van de bloedwraak sedert uw 9 jaar niet meer naar school te zijn geweest. U volgde geen thuisonderwijs, noch onderwijs per correspondentie. Evenmin trachtte u op enige andere wijze een diploma te verkrijgen (gehoor CGVS pp. 4-5, 29).

Aan uw bewering sedert uw 9 jaar geen school meer te hebben gelopen, met uitzondering van een kleine 2 weken in 2010, kan geen enkel geloof worden gehecht.

Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat u in 2010 aan een wiskunde-examen heeft deelgenomen.

U stelde nochtans uitdrukkelijk tijdens de 2 weken dat u in september 2010 school liep, geen examens heeft afgelegd.

Gevraagd waarom uw wiskunderesultaten van 2010 op het internet terug te vinden waren, stelde u louter het niet te weten. U voegde toe dat de school misschien zelf had besloten u punten toe te kennen, maar u bevestigde daarvoor zelf niet naar school te zijn geweest (gehoor CGVS p. 29).

Deze verklaring overtuigt geenszins.

Uit het loutere feit dat uw geboortedatum en de geboortedatum van de A.M. op de lijst met wiskunderesultaten één dag verschillen, kan overigens geenszins worden geconcludeerd dat het niet om u zou gaan. Immers, uw vaders' naam, V., evenals het dorp waar u woonde, Mirushë, worden eveneens in deze lijst vermeld.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering in een bloedwraak te zijn verwickeld en gedurende jaren opgesloten te hebben geleefd.

Uw algemene geloofwaardigheid komt door bovenstaande vaststellingen ernstig in het gedrang.

Tot slot haalde u aan niet naar Albanië terug te kunnen keren omdat u hier in België ruim twee maanden geleden tot de vaststelling bent gekomen dat u homoseksueel bent en u uw ouders hiervan op de hoogte bracht, die sindsdien niet langer contact met u willen onderhouden.

U vreest bij een terugkeer naar Albanië omwille van uw homoseksualiteit gedood te worden (gehoor CGVS pp. 32-36).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u er evenmin in geslaagd bent uw homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

Gevraagd hoe u tot de vaststelling bent gekomen dat u homoseksueel bent, gaf u louter aan dat u in het opvangcentrum veel met jongens op uw kamer zat en het één en het ander merkte. Gezien u zich niet aangetrokken voelt tot het andere geslacht, zal het dan wel tot hetzelfde geslacht zijn (gehoor CGVS p. 32).

Meermaals gevraagd om toch dieper op uw innerlijke beleving en contacten met jongens in te gaan, stelde u daar niet te kunnen over praten. Evenmin wenste u dieper in te gaan op de relatie die u hier met een jongen zou hebben gehad, omdat u dergelijke intieme zaken niet kan bespreken (gehoor CGVS pp. 32-35).

Voorts kent u in de buurt waar u verblijft, geen ontmoetingsplaatsen voor gay. Wel stelde u dat men die kan ontmoeten in de stationsbuurt in Luik, maar dat er eigenlijk geen bijzondere ontmoetingsplaatsen voor gay nodig zijn daar u die overal kan ontmoeten. Namen van clubs of organisaties gericht op gay in Luik - u verblijft er in de buurt - kon u niet weergeven. Tevens kent u Belgische, Luikse noch Albanese holebi-organisaties. Belgische tijdschriften en magazines gericht op gay zijn u eveneens vreemd. Tot slot slaagt u er niet in één internetsite gericht op gay te benoemen. U stelde in dergelijke zaken niet te zijn geïnteresseerd (gehoor CGVS pp. 33-36).

Vastgesteld dient te worden dat uw wijze van vertellen geenszins doorleefd over komt.

U stelde meermaals dat homoseksualiteit absoluut onaanvaardbaar is in de traditionele Albanese samenleving en u aldus bij terugkeer onmiddellijk zal worden onthoofd door uw vader, onder druk van uw familie, of door uw familie zelf.

Het feit dat u echter nagenoeg onmiddellijk na het vaststellen van uw homoseksuele gevoelens uw ouders, en meerbepaald uw moeder, hiervan op de hoogte brengt (vragenlijst CGVS vraag 6, gehoor CGVS pp. 4, 35), is weinig verenigbaar met de vrees die u uit naar aanleiding van de traditionele Albanese waarden in Noord-Albanië en de waarden van het islamitische geloof, waarvan u stelt dat uw ouders zeer gelovige aanhangers zijn.

Bovendien haalde u zelf aan te hebben gezien dat de Albanese publieke opinie zwaar verontwaardigd reageerde toen een Albanese jongeman tijdens het Albanese Big Brother-programma (in 2010, zie info in administratieve dossier) openlijk aangaf homoseksueel te zijn, waarop honderden betogers de straat optrokken om tegen homoseksualiteit te betogen (gehoor CGVS pp. 33-34).

Het feit dat u onmiddellijk na uw - overigens zeer snelle - vaststelling dat u homoseksueel bent, uw ouders hiervan op de hoogte zou brengen, overtuigt dan ook niet.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

De door u neergelegde documenten vermogen niet de gedane vaststellingen te wijzigen.

Op de foto is louter een man in politie-uniform te zien. Op geen enkele wijze kan dit de door u beweerde problemen van uw vader aantonen.

Het attest van de verzoeningscommissie "Peace Reconciliation Missionaries of Albania", d.d. 27 november 2012, vertoont vooreerst een gesolliciteerd karakter.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat deze organisatie zwaar in opspraak is gekomen en het voorwerp van een politieonderzoek uitmaakt wegens het mogelijk uitreiken van

documenten met onware inhoud. Dit document heeft aldus onvoldoende bewijskracht om uw vrees te staven en bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Het vonnis tenslotte toont aan dat Z.M. werd veroordeeld voor vrijwillige doodslag, maar kan op geen enkele wijze uw familieband met de betrokken Z.M. staven. Bovendien is het opmerkelijk dat het vonnis deels een kopie, deels een origineel stuk betreft. Immers, het eerste gedeelte van het vonnis is duidelijk gekopieerd, terwijl op de laatste bladzijde van dit vonnis de originele handtekeningen van de hoofdsecretaris en hoofdkanselier voorkomen, met een datumvermelding van 11/02/2005.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 mei 2013 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker laat gelden dat uit verschillende documenten in het administratief dossier blijkt dat de familie M. effectief in bloedwraak is met de familie G..

Waar de commissaris-generaal stelt dat de documenten betrekking hebben op de clan Mu., wijst verzoeker erop dat uit een ander stuk in het administratief dossier blijkt dat het over de familie Mo. gaat, geschreven zoals zijn naam.

Verzoeker stelt dat uit het document van de politie blijkt dat de lijst van de namen onvolledig is en dat nergens in het dossier de volledige lijst van namen van mannen en kinderen die zijn opgesloten, terug te vinden is. Dat zijn naam in het krantenartikel niet vermeld wordt, houdt volgens verzoeker geenszins in dat hij niet in een vendetta verwickeld is.

Volgens verzoeker verwacht de commissaris-generaal van hem dat hij (zie het verzoekschrift, p. 5) “*zijn hele stam over de verschillende generaties moet kunnen opsommen*”, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de vendetta en de M.-clan tot zeven generaties teruggaat. Hij stelt dat hij onmogelijk zijn hele stamboom kan opgeven.

Hij legt zijn geboorteakte voor, waaruit volgens hem blijkt (zie p. 5) “*dat zijn vader V.M. is en dat hij als grootvader H.M. had*”.

Hij wijst vervolgens op de namen die hij wél heeft kunnen noemen en is van mening dat hij zijn stamboom heeft kunnen opgeven en voert aan dat (zie p. 5) “*maar blijkbaar is dit voor verwerende partij niet volledig en vergeten ze dat men niet iedereen van de familie goed kennen en contact moet hebben*” (sic). Hij stelt dat hij informatie kon geven tot de vierde/vijfde generatie, wat volgens hem niet evident is voor een zeventienjarige.

Er wordt volgens verzoeker tevens vergeten dat hij sinds zijn negende jaar opgesloten was samen met 142 andere mannen van zijn clan en dat ze niet de mogelijkheid hadden om elkaar op te zoeken en hun familierelatie te onderhouden, noch dat ze naar school konden gaan.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift de gezinssamenstelling van Z.M. neer, waaruit volgens hem blijkt dat (i) diens familienaam op dezelfde manier is geschreven als die van verzoeker; (ii) verzoeker deel uitmaakt van de M.-clan en dat Z.M. de zoon is van de oom van verzoekers vader.

Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat in het krantenartikel in het administratief dossier, de namen van de rechtstreeks geïmigreerde familieleden worden opgesomd en vaststelt dat de naam van verzoeker hierbij niet is vermeld, wijst verzoeker er op dat in het krantenartikel slechts negen namen zijn opgesomd en dat, naast zijn naam, ook nog veel namen van de M.-clanleden niet in het krantenartikel voorkomen wat volgens hem niet betekent dat deze personen vrijgesteld zijn of zich vrij kunnen bewegen.

Verzoeker benadrukt verder (zie p. 6) *“dat hij niet alle leden van zijn familie kent en dat ze een grote familie uitmaken, hetgeen ook wordt bevestigd in het administratief dossier”*.

Waar in de beslissing gesteld wordt dat blijkt de opgesloten kinderen in november 2004 naar een theaterstuk gingen kijken onder escorte van de politie, roept verzoeker in dat deze informatie van een internetforum komt, wat volgens hem *“geen officiële bron (is) , gezien iedereen zaken op een forum kan plaatsen, kan men de betrouwbaarheid van die informatie niet nagaan”*. Verzoeker stelt dat, indien er effectief een dergelijk evenement zou zijn georganiseerd, er alleszins een krantenartikel hierover met foto's zou zijn verschenen.

Hij wijst er op dat hij slechts negen jaar was op het ogenblik van de feiten, waarmee blijkbaar geen rekening werd gehouden.

Wat betreft zijn seksuele geaardheid, stelt verzoeker (zie p. 6) *“dat hij over zijn gevoelens niet kan praten, gezien dit voor hem zeer persoonlijk is”*. Hij voert aan dat hij een zeer goede relatie met zijn moeder heeft en dat hij het een geschikt moment vond om zijn moeder te zeggen dat hij eigenlijk niet op meisjes valt, maar meer voor jongens is. Verzoeker stelt dat er niets verkeerd is (zie p. 6) *“aan het feit dat wanneer je ontdekt dat je homo bent en het na twee maanden aan je moeder meedeelt”*.

Uit het feit dat hem door de commissaris-generaal ten kwade wordt geduid dat hij geen homocafés kent of geen websites of tijdschriften kan opsommen die gericht zijn op homo's, leidt verzoeker af dat de commissaris-generaal meent (zie p. 7) *“dat homo's elkaar enkel kunnen ontmoeten in cafés die voor homo's bedoeld zijn!”*.

Verzoeker verklaart dat men niet perse naar homocafés moet gaan om een homo te ontmoeten en dat een kennismaking overal kan, waardoor het komt dat hij enkel de cafés rond het station van Luik kan opnoemen. Verzoeker laat ook gelden dat hij niet geïnteresseerd is in websites die bedoeld zijn voor homo's en dat hij is opgegroeid in een maatschappij waarbij homo's als taboe worden gezien.

Verzoeker verwijst naar artikel 3 EVRM en geeft een theoretische uiteenzetting.

Verzoeker besluit dat hij heeft aangetoond dat hij deel uitmaakt van de M.-clan die sinds het jaar 2004 verwickeld is in een bloedwraakvete.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift (zie p. 9) voegt verzoeker een *“geboorteakte”* en *“familiesamenstelling Z.M.”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden vrees om het slachtoffer te worden van wraak door personen die in de loop van de jaren 1997 en 1998 door zijn vader werden gearresteerd (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 10, 19), stelt de Raad vast dat dit een louter subjectieve vrees is die verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn drie verhoren kon staven met objectieve feiten of gegevens (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 19).

Verzoeker haalde louter aan dat zijn dorpsgenoten op hun neerkeken en dat hij als zoon van een ex-politieagent, riskeert slachtoffer van wraak te worden (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 10, 19), waaruit niet kan besloten worden dat de aangehaalde feiten voldoende ernstig zijn om een vrees voor vervolging te gronden of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij riskeert het slachtoffer van bloedwraak te worden.

Zo blijkt verzoeker op een onaannemelijke manier onwetend over deze bloedwraak en meer bepaald over de clan M..

Gevraagd naar de stamboom van de clan M. kon verzoeker niet meer weergeven dan de vader van zijn vader en zijn broers (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 15) en slaagde hij er niet in de namen van zijn rechtstreekse neven, op twee na, te noemen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat I.M., de broer van de moordenaar, dorpshef is en dat deze regelmatig met verzoekers vader over de bloedwraak kwam spreken gezien hij de verzoeningspogingen leidde en hij de enige van de clan was die verzoeker thuis zag (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 28, 31), terwijl uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het toenmalige dorpshef B.M. heette en dat deze herhaaldelijk in de Albanese pers wordt vernoemd wanneer het over de bloedwraak tussen de M. en de G.- clan gaat.

Verzoekers foute verklaringen en ook het feit dat hij op geen enkel ogenblik tijdens zijn drie verhoren B.M. vernoemde, doet dan ook afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Gevraagd naar de namen van andere kinderen van de M.-clan, die eveneens onder de bloedwraak vallen, kon verzoeker slechts drie namen en één bijnaam geven (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 23, 24).

De Raad merkt tevens op dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat Z.M. enkel drie dochters heeft en hij niet op de hoogte was van het bestaan van een zoon (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 15), maar dat hij later beweerde dat Z.M., de moordenaar, mogelijks nog een zoon, Be., heeft, maar dat hij niet weet of de informatie over de zoon van Z.M. correct is en zelfs niet weet of hij bestaat (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 24).

Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat Z.M. een zoon, Be., heeft.

In berichtgeving beschikbaar op het internet, terug te vinden in het administratief dossier, worden verder vele namen van de kinderen van de M.-clan weergegeven. Zo wordt melding gemaakt van N., S., X., M., C., F., E., Sa., B., H. en G., V. en Sai., de drie dochters van Z.M. .

Verzoeker slaagde er echter in enkel S. en B. correct bij naam te benoemen (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 24).

Bovendien verklaarde verzoeker dat de vader van Z.M. vier zonen heeft, dus dat Z.M. drie broers heeft, en dat deze I., B. en B. heten (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 15), terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat Z.M. vijf broers heeft, waaronder een broer die A. heet.

Waar verzoeker verklaarde dat de vader van Z.M. , Q., nog drie broers heeft, namelijk X., H. (verzoekers grootvader) en S. (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 15), blijkt uit de informatie in het administratief dossier, dat een oom van Z.M., aldus een broer van zijn vader, B.M. heet, destijds dorpshoofd en tevens verpleger (zie supra).

Verder blijkt dat een neef van Z.M. , D., politieagent is, terwijl verzoeker, gevraagd of er familieleden van hem werkzaam waren bij de autoriteiten, namelijk bij de politie, de rechtbank, het leger of de ambtenarij, met uitzondering van zijn vader, (zie het gehoorverslag van 15 maart 2013, p. 7) stelde het niet te weten.

Daarnaast worden in de pers nog volgende familieleden genoemd, die rechtstreeks in de bloedwraak worden geïmpliceerd -de families van I.M., L.M., A.M., D.M., I.M., Q.M., R.M., S.M. en A.M.-, terwijl verzoeker enkel I.M. correct bij naam kon noemen (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 15).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de vendetta en de M.-clan tot zeven generaties teruggaat.

Hij stelt dat hij onmogelijk zijn hele stamboom kan opsommen en wijst vervolgens op de namen die hij wel heeft kunnen opnoemen; hij stelt van mening te zijn dat hij zijn stamboom heeft kunnen opsommen, *“maar blijkbaar is dit voor verwerende partij niet volledig en vergeten ze dat men niet iedereen van de familie goed kennen en contact moet hebben” (sic).*

Hij laat gelden dat hij informatie kon geven tot de vierde/vijfde generatie, wat volgens hem niet evident is voor een zeventienjarige. Er wordt volgens verzoeker ook uit het oog verloren dat hij sinds zijn negende jaar ondergedoken leefde en dat de familieleden niet de mogelijkheid hadden om elkaar op te zoeken en hun familierelaties te onderhouden, noch om naar school te kunnen gaan. Verzoeker benadrukt *“dat hij niet alle leden van zijn familie kent en dat ze een grote familie uitmaken, hetgeen ook wordt bevestigd in het administratief dossier”.*

Vooreerst stelt de Raad vast dat niet alleen werd vastgesteld dat verzoeker slechts een aantal namen kon opnoemen van personen die betrokken waren in de bloedwraak, maar dat hij bovendien een aantal namen en familiebanden foutief heeft vermeld. De kennis van verzoeker over zijn familieleden is aldus opvallend beperkt én daarbij legde hij verklaringen af die niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier.

Van verzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij duidelijkere verklaringen zou kunnen afleggen over de families die geïmpliceerd werden naar aanleiding van de bloedwraak met de familie G., temeer daar verzoeker naar zijn verklaringen, om die reden acht jaar ondergedoken heeft geleefd en omwille van deze bloedwraak naar België is gekomen.

Waar verzoeker zijn onwetendheid wijt aan het feit dat hij nooit naar school is geweest en tot zijn zeventien jaar binnen is gebleven, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Bovendien stelt verweerder terecht niet in te zien waarom het feit dat verzoeker nooit naar school zou zijn geweest, hem zou verhinderen de familiebanden te kennen binnen zijn eigen clan.

Uit de verhoorverslagen blijkt verder dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal eenvoudige, duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Daarenboven werd verzoeker tijdens het verhoor bijgestaan door zijn advocaat.

De Raad is bijgevolg van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij kon antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de clan M..

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Zoals verweerder stelt is in het licht van het belang van Albanese clanstructuren en zeker in het licht van de bloedwraak waarin verzoeker beweert te verkeren, verzoekers gebrek aan kennis wel degelijk onaannemelijk.

Verder merkt de Raad nog op dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde dat de familie G., met wie hij beweert in bloedwraak te liggen, in het dorp Mali i Jushit (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 30), woonachtig is, gezien uit voornoemde informatie blijkt dat deze familie woont in het dorp Fshat i Ri.

Ten slotte blijkt dat verzoeker gevraagd of de M.-kinderen die in de bloedwraak werden geïmpliceerd ten tijde van de bloedwraak ooit op uitstap zijn geweest, daarvan geen weet had (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 25) terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat alle opgesloten kinderen van de M.-clan in november 2004 op uitstap gingen naar een concert in het Migjeni-theater, geëscorteerd door de politie en leden van de verzoeningscommissie.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat deze informatie van een internetforum komt, volgens hem *“geen officiële bron, gezien iedereen zaken op een forum kan plaatsen, kan men de betrouwbaarheid van die informatie niet nagaan”*.

Verzoeker meent dat, indien er effectief een evenement zou zijn georganiseerd, er alleszins een krantenartikel met foto's zou zijn verschenen. Hij voegt hieraan toe dat hij slechts negen jaar was op het ogenblik van de feiten, waarmee volgens hem geen rekening werd gehouden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat deze gebeurtenis in de pers is verschenen; het betreft een interview van een krant, *“Gazeta e Shkodres”* van 17 november 2004), met één van de kinderen die opgesloten was in het huis en deelnam aan dit bezoek aan het theater, dat werd geplaatst op een forum.

Verzoekers loutere bewering dat, indien er effectief een evenement zou zijn georganiseerd, er alleszins een krantenartikel met foto's zou zijn verschenen, toont evenmin aan dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Dat verzoeker niet op de hoogte is van deze uitstap, kan evenmin verschoond worden door zijn jeugdige leeftijd op het moment van de feiten, temeer gezien deze gebeurtenis zelfs de media haalde.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat verzoeker dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk een lid te zijn van die clan M., die zich met de familie G. in een bloedwraak bevindt.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de beweerdde bloedwraak waarin zijn familie verwickeld is, wordt nog verder aangetast door volgende vaststellingen aangaande de agressie door drie onbekenden in september 2010 waarvan verzoeker verklaarde het slachtoffer te zijn geweest.

Vooreerst kon verzoeker slechts bij benadering het tijdstip weergeven wanneer deze aanval was gebeurd. Op de vraag wanneer deze aanval precies gebeurd was, antwoordde pas na aandringen dat het *“ongeveer in september was, tijdens de herfst”* en voegde er aan toe dat hij zich de dag niet herinnerde (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 16, 17).

Tevens vertelde verzoeker dat hij net na het verlaten van de school -hij wist evenwel niet hoe ver hij al was- werd aangevallen en geslagen (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 20), terwijl hij vervolgens beweerde dat hij in zijn dorp, in de straat van Melgushë, niet ver van zijn huis (zie het gehoorverslag van 15 maart 2013, p. 22) werd aangevallen en geslagen.

In acht genomen zijn vroegere verklaring dat hij niet in zijn dorp maar in de periferie van Shkodër, op 12 km van de stad Shkodër, naar school ging (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 17), rijst er tegenstrijdigheid op de plaats van het voorval, een niet onbelangrijk element.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde, omwille van de bloedwraak, sedert zijn negen jaar niet meer naar school te zijn geweest, geen thuisonderwijs meer heeft gekregen, geen onderwijs per correspondentie hebben gevolgd en niet geprobeerd heeft op enige andere wijze een diploma te verkrijgen (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 4-5, 29).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in 2010 aan een wiskunde-examen heeft deelgenomen, terwijl hij uitdrukkelijk verklaarde tijdens de twee weken dat hij in september 2010 schoolliep geen examens te hebben afgelegd.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de bloedwraak.

Ten slotte maakt verzoeker zijn vrees omwille van zijn homoseksualiteit niet aannemelijk.

Op de vraag op het Commissariaat-generaal hoe hij tot de bevinding was gekomen dat hij homoseksueel was, beperkte verzoeker zich tot het antwoord dat hij in het opvangcentrum veel met jongens op zijn kamer doorbracht en het één en het ander merkte (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 32). Hij stelde niet te kunnen praten over innerlijke beleving en contacten met jongens en wou ook niet dieper ingaan op de relatie die hij hier met een jongen zou hebben gehad, omdat hij dergelijke intieme zaken niet kon bespreken (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 32-35).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt *“dat hij over zijn gevoelens niet kan praten, gezien dit voor hem zeer persoonlijk is”*, wijst de Raad er op dat verzoeker nochtans onmiddellijk na de ontdekking van zijn homoseksuele gevoelens, ondanks het hierover heersende taboe in zijn land van herkomst zijn moeder hiervan op de hoogte bracht (zie *“vragenlijst”*, nr. 6; zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 4, 35).

Bovendien kan in redelijkheid worden verwacht dat verzoeker meer duidelijkere verklaringen zou kunnen afleggen over zijn geaardheid, gezien hij deze geaardheid –ook- als een motief aanhaalt voor zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker hierover meer concrete verklaringen zou afleggen, met name over de manier waarop hij zelf zou hebben ontdekt dat hij homoseksuele gevoelens zou hebben en over de relatie die hij in België met een jongen zou hebben gehad.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in de buurt waar hij in het Rijk verblijft, geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen kent, dat hij geen namen van clubs of organisaties gericht op homoseksuelen in Luik kon weergeven, dat hij Belgische, Luikse noch Albanese holebi-organisaties kende, dat hij geen Belgische tijdschriften en magazines gericht op homoseksuelen kon noemen en dat hij er evenmin in slaagde één internetsite gericht op homo's te benoemen (zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 33-36).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker uit dat men niet per se naar zulke cafés moet gaan om een homo te ontmoeten, dat een kennismaking overal kan -waardoor hij enkel de cafés rond het station van Luik kan opsommen-, dat hij niet geïnteresseerd is in websites die bedoeld zijn voor homo's en dat hij is opgegroeid in een maatschappij waarbij homo zijn als taboe wordt aanzien.

De Raad antwoordt dat wel degelijk kan worden verwacht dat, indien verzoeker de genegenheid van een vriend zoekt, hij zich ook zou hebben geïnformeerd naar plaatsen waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten, temeer gezien verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij is opgegroeid in een maatschappij waarbij homo zijn als taboe wordt aanzien, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker zomaar om het even waar op zoek zou gaan naar gelijkgestemden, maar toch zou zoeken naar plaatsen waar hij deze kan ontmoeten.

Bovendien is het volgens de Raad niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds meermaals verklaarde dat homoseksualiteit absoluut onaanvaardbaar is in de traditionele Albanese samenleving en hij aldus bij terugkeer onmiddellijk zal worden onthoofd door zijn vader, onder druk van zijn familie, of door zijn familie zelf, maar anderzijds nagenoeg onmiddellijk na het ontdekken van zijn homoseksuele gevoelens zijn ouders, en meer bepaald zijn moeder, hiervan op de hoogte bracht (zie "vragenlijst", nr. vraag 6; zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 4, 35).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift daaromtrent laat gelden dat hij een zeer goede relatie met zijn moeder heeft, hij het een geschikt moment vond om het aan zijn moeder te zeggen en meent dat er niets verkeerd is "*aan het feit dat wanneer je ontdekt dat je homo bent en het na twee maanden aan je moeder meedeelt*", wijst de Raad terug op verzoekers eigen verklaringen omtrent de houding van de maatschappij in zijn land van herkomst ten overstaan van homo's en op verzoekers verklaring "*dat hij over zijn gevoelens niet kan praten, gezien dit voor hem zeer persoonlijk is*".

Dat verzoeker reeds twee maanden na zijn ontdekking, dit aan zijn moeder zou hebben verteld, is dan ook niet aannemelijk, zelfs indien hij een nauwe band met zijn moeder had, gezien hij zelf melding maakte van de traditionele Albanese waarden in Noord-Albanië en de waarden van het islamitische geloof, waarvan hij verklaarde dat zijn ouders zeer gelovige aanhangers zijn.

Deze vaststellingen keren zich tegen verzoekers geloofwaardigheid omtrent zijn geaardheid.

De bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken betreffen fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Deze stukken zijn bovendien niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald naar deze taal zoals vereist door artikel 8 PrRvV.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizenddertien door:

mevr. M. BONTE

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE